

Arrest

nr. 295 326 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, in aanwezigheid van de voogd en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 24 juli 2021, dient op 26 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 15 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 februari 2023.

1.3. Op 24 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 28 maart 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, O.N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun van de Nazari-stam te zijn, en het soennitische geloof aan te hangen. Je bent geboren in het dorp Bolan, in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman en verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dd. (...) februari 2023 dat je 15 jaar oud was toen je toekwam in België. Je woonde in je dorp in Afghanistan omringd door verwanten en volgde les in de madrassa waar je oom aan moederszijde koranlessen geeft. Daar heb je ook wat leren lezen en schrijven.

Je problemen met de taliban zijn begonnen toen je op zekere dag met twee vrienden aan het spelen was. Talibanstrijders uit uw eigen dorp kwamen op jullie af en gaven bevel dat jullie moesten meekomen. Dat wilden jullie niet, maar de vier talibanstrijders verplichtten jullie. Ze gingen met jullie naar een dorp genaamd Malik Jabar, waar wapens en munitie van de taliban lagen. Jullie moesten die wegslepen en vervoeren naar een ander dorp, Kuz Bolan. Jullie hadden geen andere keuze dan dit te doen. Na afloop zeiden de talibanstrijders dat ze jullie namen hadden genoteerd, en dat jullie in de toekomst altijd opnieuw zouden moeten werken voor hen. Je ging vervolgens naar huis, waar je alles aan je vader vertelde. Die hield u twee dagen thuis, waarna je vader en oom samen besloten dat je Afghanistan moest verlaten.

Je verliet Afghanistan en reisde met behulp van een smokkelaar via Pakistan en Iran naar Turkije, van waar je de boot nam naar Italië. Daar werden op 18 juni 2021 uw vingerafdrukken genomen in het kader van een asielprocedure. Je bleef niet in Italië, maar reisde via Frankrijk verder naar België, waar je bent aangekomen op 24 juli 2021. Op 26 juli 2021 diende je bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na je vertrek is een lokale talibancommandant, G., naar je huis gekomen. Hij zei dat hij van je hield en dat je een knappe jongen bent, en vroeg waar je was. Je vader loog dat hij niet wist waar je ergens was. Telkens wanneer G. uw vader tegen het lijf loopt, informeert hij of u al terecht bent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat je door commandant G. zou worden misbruikt, dat je door de taliban zou worden vermoord omdat je bent weggelopen van de taliban, of dat het huidige talibanregime in Afghanistan je rechten en vrijheden zou schenden bij een eventuele terugkeer omdat je in het Westen bent geweest en in Turkije tatoeages op je handen hebt laten zetten.

Ter ondersteuning van je verzoek heb je volgende documenten neergelegd: een kopie van het taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van je vader, een kopie van de invalidenkaart van je vader, een foto van je vader, en een foto van je zus.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen kom je niet verder dan blote beweringen wanneer je hebt over je beweerde vluchtaanleiding en vrees voor de taliban, aangezien je geen enkel document neerlegt dat inhoudelijk verband houdt met de door jou geschetste gebeurtenissen.

Je verklaringen zijn echter zo vaag, weinig doorleefd en onlogisch dat ze niet kunnen overtuigen. Je vertelt immers dat je samen met je vrienden door talibanstrijders werd gedwongen om wapens en munitie te transporteren van het ene dorp naar het andere (CGVS, p.10). Wie deze twee vrienden van je dan wel

waren, die in dezelfde problemen verzeild geraakten als jij, kan je echter niet verduidelijken. Je stelt onomwonden dat je helemaal niets over hen kan vertellen (CGVS, p.11), weet niet hoe ze noemen, en ook niet tot welke familie ze behoren (CGVS, p.11). Het is evenwel volstrekt niet aannemelijk dat je hoegenaamd niets kan vertellen over je eigen vrienden. Ook over de talibanstrijders die naar jullie toe kwamen terwijl jullie aan het spelen waren, kan je eigenlijk niets vertellen. Je vermeldt nochtans eerst dat het gaat om mannen uit uw eigen dorp (CGVS, p.10), maar wanneer je erop gewezen wordt dat de vraag was dat je precies en gedetailleerd zou vertellen over wie je precies vreest, kan je enkel aanbrengen dat een van de vier talibanstrijders mogelijks R.G. was uit uw eigen dorp, maar dat je daarvan niet zeker bent (CGVS, p.11). Het enige wat je desgevraagd weet over R.G. is dat je in de bredere regio waar je woonde ooit iemand hebt gezien die op hem lijkt (CGVS, p.12). Je ontkent dan ook dat je eerder had gezegd dat de talibanstrijders die jullie meenamen uit je eigen dorp kwamen (CGVS, p.12). Louter het ontkennen van wat je eerder had gezegd schiet natuurlijk schromelijk tekort als uitleg. Overigens voegde je ook pas de plaatsnamen van waar dit alles zich zou hebben afgespeeld pas toe nadat je voor een tweede keer was gevraagd om precies en gedetailleerd te zijn (CGVS, p.11). Het is ook daar vreemd en weinig doorleefd dat je die niet spontaan ten berde bracht.

Op de fiche "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling" die werd opgesteld toen je net in België toekwam, staat trouwens een sterk afwijkende versie. Toen verklaarde je immers dat je op de madrassa werd gedwongen om spullen te vervoeren, en toen je de tweede keer dat dit gebeurde een kijkje nam wat er eigenlijk in het pakket zat dat u moest vervoeren bleken dat kogels te zijn (DVZ, "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling", "Motief voor immigratie naar België"). Je wijt dat aan het feit dat je de tolk toen nauwelijks kon begrijpen (CGVS, p.15). Zoiets doet de wenkbrauwen fronsen, aangezien alle andere gegevens die werden genoteerd op de fiche wel blijken te kloppen, wat dus niet getuigt van enige communicatieproblemen met de tolk. Wanneer je daarmee wordt geconfronteerd, wijzig je plots je verklaringen en stel je dat het probleem was dat je weinig tijd kreeg om alles uit te leggen, in een slechte staat verkeerde en eigenlijk in paniek was (CGVS, p.15), een heel andere uitleg. Dat je op dit punt geen consistente verklaringen kan afleggen ondergraaft reeds sterk je geloofwaardigheid, wat des te meer geldt omdat je voor de rest duidelijk in staat was om via de tolk te antwoorden op vragen over je identiteit, familiesamenstelling, reisroute, en dergelijke.

Ook de door jou voorgehouden reactie op wat er gebeurd zou zijn, of eerder het gebrek eraan, is bijster weinig realistisch. Je vader en oom hebben je weggestuurd uit Afghanistan, maar spraken voor de rest met niemand over wat er toen precies was gebeurd (CGVS, p.12). Het is echter in de Afghaanse context bijzonder vreemd dat niemand zou reageren op de ontvoering van jongens uit jullie eigen dorp. Volgens jou is de lokale talibancommandant immers iemand die kinderen misbruikt (CGVS, p.12,13), wat dus een gekend gevaar moet zijn in uw streek. Indien een van de vier talibanstrijders inderdaad Rahmat Gul was, waarvan je dus nu zegt dat je er niet zeker van bent, zouden jullie trouwens zijn meegenomen door iemand van een andere stam (CGVS, p.17). Dat uw eigen stam er geen misbaar rond maakte dat er enkele jongetjes uit uw dorp werden ontvoerd door gewapende mannen (CGVS, p.17), is weinig realistisch in een maatschappij die grotendeels wordt bepaald door de tradities van de Pashtoun-stammen die er wonen. Zelfs indien aan deze door jou beweerde gedwongen tewerkstelling door de taliban enig geloof zou gehecht, quod non, zou daaruit geen vrees voortvloeien dat je door de taliban zou worden vermoord omdat je niet naar hen hebt geluisterd (CGVS, p.15). Je verklaart immers zelf dat je hebt gedaan wat de taliban je hadden opgedragen, dat de taliban je vervolgens zelf hebben laten gaan, en nadien nooit nog van zich hebben laten horen totdat commandant G. naar je is komen informeren (CGVS, p.11,12-13). Er is met andere woorden geen enkele reden om te denken dat de taliban je ooit iets hebben kwalijk genomen. Dat blijkt trouwens ook uit het feit dat je familie nog altijd in hetzelfde dorp woont (CGVS, p.7,9), dat ze het goed stellen (CGVS, p.10) en momenteel geen problemen kennen met de taliban (CGVS, p.15). Dat wijst er trouwens ook op dat commandant G. geen druk legt op uw familie om jou uit te leveren zodat hij je kan misbruiken. Dit relativeert natuurlijk al in grote mate de geloofwaardigheid, of op zijn minst de ernst, van de door jou beweerde vrees. Je brengt ook hier trouwens geen enkel bewijs van je beweringen aan, en hebt commandant G. zelf nog nooit gezien (CGVS, p.11), waardoor sterk moet worden betwijfeld dat hij verliefd op je is geworden. Indien die werkelijk van plan was om u te misbruiken, had hij daartoe trouwens ruimschoots de gelegenheid aangezien je beweert dat zijn mannen je zonder enig gevolg konden meenemen uit uw eigen dorp. Aangezien de taliban een sterke retoriek voeren tegen seksueel misbruik van jongetjes lijkt het trouwens weinig plausibel dat een van hun commandanten zoiets luidop zou articuleren. Je hebt trouwens ook weer niet spontaan melding gemaakt van deze beweerde vrees wanneer je werd gevraagd naar de redenen dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p.10), maar voegt die pas toe aan je verklaringen wanneer je wordt gevraagd of er na je vertrek nog iets gebeurd is in verband met de taliban. Dat G. volgens jou pas ettelijke maanden na je vertrek (CGVS, p.12), na je interview bij DVZ dd. 14 september 2021 (CGVS, p.16) en dus ook ruimte tijd nadat de taliban op 15 augustus 2021 heel Afghanistan hebben veroverd bij je vader is komen vragen waar je bent, is een laatste punt waardoor deze bewering niet kan overtuigen.

Wat tenslotte nog je bewering betreft dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat je rechten en vrijheden er niet gerespecteerd zullen worden (CGVS, p.14), stelt het CGVS vast dat je deze uitspraak niet kan concretiseren. Je verwijst in eerste instantie enkel naar de tatoeages die je hebt laten zetten en de mogelijkheid om seksuele contacten met vrouwen te hebben mits die daarmee instemmen (CGVS, p.14).

Dat u volgens uw advocaat in België seksuele gemeenschap hebt gehad (CGVS, p.20), iets waar jij het nota bene zelf nooit over hebt gehad hoewel je tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans had om een dergelijke relatie ter sprake te brengen indien je meende dat zoiets zou betekenen dat je daarom niet kan terugkeren naar Afghanistan, blijkt daaruit niet dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat je tatoeages hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat je vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stellen de tatoeages op je handen geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tatoeages betreffen je eigen naam en die van je moeder (CGVS, p.14). Daarnaast blijkt duidelijk uit je verklaringen dat je praktiserend moslim en soenniet bent (CGVS, p.6) en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking. Het overtuigt dan ook niet dat je door deze tatoeages bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zou worden als verwesterd of anti-taliban, laat staan dat je louter vanwege je verblijf in Europa zou worden beschouwd als een ongelovige of als bekeerling zoals je iets later nog toevoegt (CGVS, p.14). Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tatoeages te laten verwijderen indien je dat zou verkiezen. Door middel van deze tatoeages heb je geenszins aangetoond dat je dermate verwesterd bent dat je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat jij je in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit. In dat opzicht kan ook je verwijzing naar de verwachting dat je een baard laat groeien in Afghanistan (CGVS, p.14) niet dienen als basis voor een gegronde vrees voor vervolging. Je hebt verder geen concrete elementen aangehaald of voorbeelden kunnen geven van grondrechten en vrijheden waarover je niet zou kunnen beschikken in Afghanistan. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat je huidige levensstijl in België een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dus dat het Vluchtelingenstatuut niet aan jou kan worden toegekend, aangezien je jouw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door jou neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De foto's van je vader, je zus, het taskara van je vader en diens invalidenkaart hebben geen inhoudelijk verband met de door jou ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban. Aangezien je geen enkel identiteitsbewijs kan voorleggen en evenmin beschikt over familiefoto's of andere stukken die enige familieband met de personen op de foto zou aantonen (CGVS, p.18), kom je ook hier niet verder dan een blote bewering dat het zou gaan om verwanten van je.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het

dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA A Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan naar de madrassa te zijn geweest en tot op heden regelmatig contact te hebben met uw familie (CGVS, p.6,10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 39/2, 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *fair play* beginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat ook al werden een aantal formele bijzondere noden toegekend, zoals de aanwezigheid van zijn voogd en het feit dat de protection officer een bijzondere opleiding heeft gevolgd met het oog op het afnemen van interviews van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, de commissaris-generaal bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas geen rekening heeft gehouden met een aantal individuele elementen. Er werd volgens hem immers geen rekening gehouden met zijn totaal gebrek aan scholing, het feit dat hij analfabeet is, met het feit dat hij is opgegroeid in een zeer arm gezin in Afghanistan, hij amper 14 jaar was toen hij vertrok uit Afghanistan, het feit dat de feiten reeds geruime tijd geleden hebben plaatsgevonden en met zijn psychische problematiek.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat het begrijpelijk is dat hij zich de namen van de jongens met wie hij speelde niet kon herinneren nu hij heeft verklaard dat die jongens uit een ander dorp kwamen, slechts af en toe in zijn dorp aanwezig waren en de feiten dateren van reeds lang geleden. Bovendien wees de protection officer hem er op dat hij, indien hij het antwoord niet weet op een vraag, dit gewoon mag zeggen en hij dit ook effectief gedaan heeft, waardoor hij het niet redelijk vindt dat hij dit wordt verweten.

Hij begrijpt niet waarom het niet kan kloppen dat hij slechts één talibanlid bij naam kon noemen. Zelfs al waren de mannen afkomstig uit zijn dorp, betekent dit volgens hem nog niet dat hij *ipso facto* hun precieze identiteit zou kennen. Hij herinnert eraan dat hij amper 14 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet. Waar hij dan wordt verweten plots te verklaren dat één van de mannen mogelijk R.G. was, wordt eraan voorbijgegaan dat hij die naam ook al had vernoemd bij de DVZ. Dat hij die naam niet onmiddellijk vertelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud kan hem niet worden verweten en wijst er volgens hem op dat hij niet over de vaardigheden beschikt om een verhaal op duidelijke manier te vertellen en om hoofdzaken van bijzaken te kunnen onderscheiden.

Uit het verhoorverslag blijkt volgens hem enkel dat hij gezegd heeft dat hij R.G. eerder had gezien in de bredere regio dan alleen zijn dorp en niet dat hij ontkend heeft dat hij zei dat de talibanleden uit zijn dorp kwamen.

Het loutere feit dat de protection officer vraagt om meer details te geven, betekent volgens hem niet dat zijn relaas niet doorleefd is.

Omdat de fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling zich niet in het dossier bevond, maakt hij voorbehoud bij de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing m.b.t. de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Daarnaast meent hij dat het hoe dan ook niet duidelijk is in welke omstandigheden dit gehoor is verlopen, hij niet de mogelijkheid had om zich te laten bijstaan door een advocaat en de antwoorden in dergelijke fiches steeds extreem beknopt zijn. Verder blijkt niet dat zijn verklaringen op het einde werden voorgelezen, noch in welke taal dit gebeurde, waardoor de fiche behept is met te veel onzekerheden om er conclusies te kunnen uittrekken. Bovendien heeft hij aangehaald dat hij problemen had met de tolk, die door de commissaris-generaal gebagatelliseerd worden.

Dat zijn familie geen problemen kent met de taliban, betekent niet dat zijn relaas niet geloofwaardig is, nu dit enkel te wijten is aan het feit dat zijn vader gehandicapt is.

Waar geoordeeld wordt dat verzoekers verklaringen weinig realistisch zijn in een maatschappij die grotendeels bepaald wordt door de tradities van de Pasthou-stammen die er wonen, verwijt hij de commissaris-generaal zich te baseren op niet in het dossier verifieerbare informatie.

M.b.t. zijn verklaringen dat hij vreest om bij terugkeer verkracht te worden door de talibancommandant, gedraagt hij zich naar de wijsheid van de Raad, bevestigt hij dat hij die informatie pas heeft vernomen uit tweede hand en meent hij dat hij niet verantwoordelijk mag worden gesteld voor de bedenkingen die de commissaris-generaal hierbij heeft.

Hij wijst er vervolgens op dat zijn relaas past binnen de algemene informatie uit de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en de *UNHCR Eligibility Guidelines* van augustus 2018 omtrent gedwongen rekrutering van Afghaanse mannen.

Hij benadrukt dat zijn feiten overeenstemmen met de objectieve en gezaghebbende informatie die over Afghanistan beschikbaar is en dat het feit dat hij het moeilijk had om zijn relaas duidelijk te maken, volledig verband houdt met zijn gebrek aan scholing en psychische kwetsbaarheid.

In een derde onderdeel zet hij uiteen dat hij ook vreest wegens zijn verwestering. Bij terugkeer zullen de taliban er ongetwijfeld achter komen dat hij in het Westen heeft gewoond. Het zal eenvoudig zijn voor de taliban om bij aankomst in Afghanistan zijn herkomst te achterhalen. Vervolgens gaat hij in op de uiteenzetting van Nansen omtrent de vrees voor terugkeerders, verwijst hij naar een rapport van Asylos, naar de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018 en naar enkele arresten van de Raad van oktober 2022. Teneinde zijn gepercipieerde verwestering aan te tonen, wijst verzoeker op zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan, zijn verblijf van twee jaar in België en afwezigheid uit Afghanistan sedert drie jaar, zijn normale omgang met meisjes en vrouwen nu hij zowel op school als in de taallessen deel uitmaakt van gemengde groepen, zijn afkomst uit het traditionele Laghman, de tatoeages op zijn hand, wat verboden is door de taliban en het feit dat hij in België een buitenhuwelijkse relatie gehad heeft met een westers meisje, wat beschouwd wordt als zogenaamde 'hudud crime'.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat UNHCR in zijn meest recente *Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022, waarnaar vreemd genoeg niet wordt verwezen door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in Afghanistan momenteel nog steeds te onduidelijk is aangezien er veel minder informatie beschikbaar is dan voorheen en onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie al gestabiliseerd is. Hoewel deze *Guidance Note* reeds zes maanden oud is, blijft dit volgens hem de meest gezaghebbende bron, die door de commissaris-generaal niet zomaar ter zijde kan worden geschoven. Hij stipt hierbij nog aan dat aan de adviezen van UNHCR een belangrijk gewicht toekomt aangezien het een objectieve en uiterst gezaghebbende internationale organisatie is. Bovendien vermeldt zelfs EUAA in de *Country Guidance Afghanistan* van april 2022, waarnaar de commissaris-generaal

verwijst, dat er nog maar weinig betrouwbare informatie over Afghanistan voorhanden is. Hij vervolgt dat ook Nansen vzw opmerkt dat de recentere bronnen die de commissaris-generaal hanteert veelal gebaseerd blijken te zijn op secundaire bronnen, die wellicht niet recenter zijn dan het advies van UNHCR. Nansen vzw uit bovendien nog kritiek omtrent de opmaak van de COI Focus Afghanistan, veiligheidssituatie van 5 mei 2022.

Hij betoogt vervolgens dat er geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Laghman. Bovendien wijst hij erop dat de meest recente informatie, die door de commissaris-generaal wordt gehanteerd, ook al van 9 maanden geleden dateert.

Hij betwist verder de redenering van de commissaris-generaal m.b.t. de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan en gaat in op de beoordeling van het EHRM in de zaken *M.S.S.* en *Sufi en Elmi*. Hij wijst op een VN rapport *Humanitarian Need Overview* van januari 2023, waaruit onder meer blijkt dat de inmenging van de Taliban in humanitaire hulpacties een ernstig probleem blijft en bijdraagt tot de precarie humanitaire situatie, dat plotselinge uithuiszettingen sedert 2022 sterk zijn toegenomen in Kabul en dat het feit dat vrouwen niet meer naar de universiteit mogen gaan, tot gevolg heeft dat het volksgezondheidssysteem steeds verder verzwakt ondanks de stijgende nood daaraan. Hij wijst erop dat de opschorting van internationale ontwikkelingshulp leidt tot een toename van humanitaire behoeften in het hele land. Hij meent dat de Taliban duidelijk zelf intentioneel verantwoordelijk zijn voor de huidige humanitaire ramp in Afghanistan en dat de situatie in Afghanistan in grote mate vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in *Sufi en Elmi*.

Vervolgens stipt hij aan dat hij nauwelijks over financiële middelen beschikt, hij bij terugkeer niet zal kunnen vallen op een sterk sociaal netwerk, zijn vader gehandicapt en werkonbewkaam is en zijn gezin bij gratie leeft van het inkomen van hun paternale ooms. Hij zal bij terugkeer niet in zijn basisbehoeften kunnen voorzien. Bovendien is hij nog geen 17 jaar oud en verblijft hij reeds bijna 2 jaar in België. Alles samen genomen stelt hij dat er een bijzonder groot risico is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

3. Nieuwe stukken

3.1. bij het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende nieuwe stuk:

- Mail aan het CGVS van 20/03/2023 met bijlagen.

3.2. Op 8 september 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan; Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juli 2022, 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en

tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Voorafgaand

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk

voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer misbruikt te zullen worden door de lokale talibancommandant G. Daarnaast vreest hij door de taliban te zullen worden vermoord omdat hij van hen is weggelopen. Ten slotte vreest hij dat het huidige talibanregime zijn rechten en vrijheden zal schenden omdat hij in het Westen is geweest en in Turkije tatoeages op zijn handen heeft laten zetten.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker legt geen enkel document voor dat inhoudelijk verband houdt met de door hem geschetste gebeurtenissen;
- ii) Verzoekers verklaringen zijn vaag, weinig doorleefd en onlogisch nu (a) het opmerkelijk is dat verzoeker niet kan verduidelijken wie de twee vrienden waren met wie hij aan het spelen was toen de talibanstrijders hen dwongen om wapens en munitie te rapporteren en hij evenmin iets kon vertellen over de talibanstrijders, waar hij eerst aangeeft dat het gaat om mannen van zijn eigen dorp, om vervolgens aan te geven dat één van de vier mogelijks R.G. was uit zijn eigen dorp, maar dat hij dit niet zeker weet; (b) verzoeker initieel een ander vluchtrelaas vertelde waar in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NMBV) te lezen staat dat hij op de madrassa werd gedwongen om spullen te vervoeren en dit kogels bleken te zijn en hij voor deze tegenstrijdige verklaringen geen verschooning biedt; (c) het weinig realistisch is in een maatschappij die grotendeels wordt bepaald door de tradities van de Pashtoun-stammen die er wonen dat zijn vader en oom verzoeker hebben weggestuurd uit Afghanistan zonder er met iemand over gesproken te hebben;
- iii) Zelfs indien aan de door verzoeker beweerde gedwongen tewerkstelling enig geloof zou worden gehecht, *quod non*, kan er daaruit geen vrees voortvloeien dat hij door de taliban zou worden gezocht omdat hij niet naar hen zou hebben geluisterd omdat (a) verzoeker verklaarde dat hij gedaan had wat de taliban hem hadden opgedragen; (b) de taliban hem daarna zelfs hebben laten gaan en (c) zij nadien nooit nog van zich hebben laten horen; (d) zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont, zij het goed stellen en momenteel geen problemen kennen met de taliban;
- iv) Dat commandant G. geen druk legt op zijn familie om hem uit te leveren zodat hij hem zou kunnen misbruiken, relativiseert de geloofwaardigheid van zijn relaas dienaangaande. Dit geldt des te meer nu (a) verzoeker hieromtrent geen bewijs aanbrengt; (b) verzoeker G. zelfs nooit heeft gezien; (c) verzoeker niet spontaan melding heeft gemaakt van deze beweerde vrees en (d) G. pas ettelijke maanden na verzoekers vertrek en dus ook ruime tijd nadat de taliban op 15 augustus 2021 heel Afghanistan hebben veroverd, bij zijn vader is komen vragen waar hij is;
- v) Verzoeker verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zijn rechten en vrijheden er niet gerespecteerd worden, maar kan die uitspraak niet concretiseren;
- vi) Dat verzoeker volgens zijn advocaat seksuele gemeenschap heeft gehad in België, wat verzoeker zelf nooit ter sprake heeft gebracht, toont niet aan dat hij dermate verwesterd zou zijn zodat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken;
- vii) Omtrent verzoekers tatoeages wordt opgemerkt dat (a) het zijn eigen naam en die van zijn moeder betreffen; (b) ze geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voorstellen; (c) er diverse mogelijkheden bestaan om ze te laten verwijderen;
- viii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande beoordeling niet ombuigen nu (a) de foto's van zijn vader, zus, de taskara van zijn vader en diens invalidenkaart geen inhoudelijk verband vertonen met de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging; (b) verzoeker geen enkel identiteitsbewijs voorlegt en evenmin beschikt over familiefoto's of andere stukken die enige familieband met de personen op voormelde foto's kan aantonen.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en niet terdege weerlegd worden in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft.

4.4.3.1. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat het feit dat verzoeker geen consistente verklaringen kan afleggen over de kern van zijn vluchtrelaas, de geloofwaardigheid ervan reeds ten stelligste ondermijnt. Verzoekers versie van de feiten, zoals die blijken uit de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) ingevuld door het bureau MINTEH wijken volledig af van zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij zijn registratie verklaart verzoeker immers dat hij naar de madrassa ging en dat hij door de mensen van de madrassa verplicht werd iets te vervoeren. Hij vervolgde dat hij dit één keer gedaan heeft en dat hij bij de tweede keer keek wat het was en zag dat het kogels waren, wat hij aan zijn vader vertelde, die hem zei dat dit niet goed was en hij het land diende te verlaten (Fiche NMBV, 'motief voor de immigratie naar België'). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zet hij uiteen dat hij aan het spelen was met twee vrienden in zijn dorp toen hij benaderd werd door de taliban en dat zij van hen wapens en munitie van één dorp naar een ander dorp moesten brengen (NPO, p. 10). Dat verzoeker twee uiterst verschillende versies van de feiten, die nochtans de aanleiding hebben gevormd voor zijn vlucht uit Afghanistan, geeft, haalt de geloofwaardigheid van zijn relaas onderuit, zoals ook terecht wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche NBMV, dient er vooreerst op te worden gewezen dat er *prima facie* in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in de fiche NBMV niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk acht de Raad geen verschoning voor een dermate afwijkende versie van de feiten. Niet alleen werd het interview afgenomen in verzoekers taal, het Pasthou, bovendien blijken er helemaal geen problemen te zijn geweest voor wat betreft zijn andere verklaringen. Immers, de gegevens betreffende verzoekers identiteit, de in België aanwezige neef en ook de namen van zijn ouders, broers en zussen zijn in overeenstemming met zijn verklaringen die hij later aflegde op de DVZ en tijdens zijn gehoor op het CGVS. Verzoekers betoog biedt aldus geen verschoning voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen genoteerd door het bureau MINTEH in de fiche NBMV en zijn latere verklaringen op de DVZ en het CGVS m.b.t. de eigenlijke vluchttreden. Verder brengt verzoeker evenmin concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche NBMV buiten de beoordeling van zijn asielaanvraag te houden. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden bijgetreden door de Raad: *"Op de fiche "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling" die werd opgesteld toen je net in België toekwam, staat trouwens een sterk afwijkende versie. Toen verklaarde je immers dat je op de madrassa werd gedwongen om spullen te vervoeren, en toen je de tweede keer dat dit gebeurde een kijkje nam wat er eigenlijk in het pakket zat dat u moest vervoeren bleken dat kogels te zijn (DVZ, "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling", "Motief voor immigratie naar België"). Je wijt dat aan het feit dat je de tolk toen nauwelijks kon begrijpen (CGVS, p.15). Zoiets doet de wenkbrauwen fronsen, aangezien alle andere gegevens die werden genoteerd op de fiche wel blijken te kloppen, wat dus niet getuigt van enige communicatieproblemen met de tolk. Wanneer je daarmee wordt geconfronteerd, wijzig je plots je verklaringen en stel je dat het probleem was dat je weinig tijd kreeg om alles uit te leggen, in een slechte staat verkeerde en eigenlijk in paniek was (CGVS, p.15), een heel andere uitleg. Dat je op dit punt geen consistente verklaringen kan afleggen ondergraaft reeds sterk je geloofwaardigheid, wat des te meer geldt omdat je voor de rest duidelijk in staat was om via de tolk te antwoorden op vragen over je identiteit, familiesamenstelling, reisroute, en dergelijke."* De Raad wijst er nog op dat zowel het interview voor het invullen van de fiche NMBV als het interview op de DVZ verliepen in het Pasthou en niet in het Dari, zoals verzoeker voorhoudt tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 15), waardoor dit dan ook niet kan worden aanzien als een verschoning voor zijn tegenstrijdige verklaringen.

Voorts stelt de Raad vast dat er niet enkel sprake is van tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de fiche NBMV enerzijds en de notities van het persoonlijk onderhoud en de vragenlijst ingevuld bij de DVZ anderzijds, doch ook dat er sprake is van vage en onlogische verklaringen in hoofde van verzoeker, wat tevens de nodige vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas.

4.4.4.2. Hierbij stipt de Raad aan dat het uiterst merkwaardig is dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt over de talibanleden die hem benaderden en hij niet in staat is om de namen te geven van de twee vrienden met wie hij op dat moment aan het spelen was.

Bij de DVZ licht verzoeker toe dat de talibanleden van hetzelfde dorp waren, wat hij vervolgens herhaalt (Vragenlijst, punt 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij initieel dat die talibanleden van zijn

dorp zelf waren (NPO, p. 10), om hierna, wanneer hij uitdrukkelijk verzocht werd om meer details te vertellen, plots aan te geven dat het slechts ging om één talibanlid van zijn dorp en hij hiervan eigenlijk zelfs niet zeker is (NPO, p. 11). Nochtans betreft deze gebeurtenis de kern van zijn relaas daar deze de rechtstreekse aanleiding heeft gevormd voor zijn vlucht uit zijn herkomstland, waardoor van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden hieromtrent consistent te zijn.

Gevraagd om de namen te geven van zijn twee vrienden met wie hij aan het spelen was, antwoordt verzoeker dat hij niet weet hoe ze noemen of tot welke familie ze behoren en wijt hij dit aan het feit dat hij toen nog heel jong was (NPO, p. 11). Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat dit niet de eerste keer was dat hij die jongens had ontmoet en dat hij ermee had gespeeld (NPO, p. 11: *“Had die ooit al eerder gezien, Ja, die twee zijn van een ander dorp, soms kwamen ze naar mijn dorp om daar te spelen”*). Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij als jongen van 14 jaar te jong was om de namen van personen, van wie hij aangeeft dat het ‘vrienden’ waren, te kennen. Waar hij nog stelt dat die jongens uit een ander dorp kwamen, bevestigt hij de stelling dat hij wel degelijk wist wie ze waren, waardoor hij geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. Dat de feiten dateren van reeds lang geleden, zoals hij uiteenzet in zijn verzoekschrift, betreft evenmin een verschoning voor dergelijk opmerkelijke onwetendheid aangaande de namen van zijn vrienden, waardoor de pertinente overwegingen dienaangaande in de bestreden beslissing overeind blijven: *“Je verklaringen zijn echter zo vaag, weinig doorleefd en onlogisch dat ze niet kunnen overtuigen. Je vertelt immers dat je samen met je vrienden door talibanstrijders werd gedwongen om wapens en munitie te transporteren van het ene dorp naar het andere (CGVS, p.10). Wie deze twee vrienden van je dan wel waren, die in dezelfde problemen verzeild geraakten als jij, kan je echter niet verduidelijken. Je stelt onomwonden dat je helemaal niets over hen kan vertellen (CGVS, p.11), weet niet hoe ze noemen, en ook niet tot welke familie ze behoren (CGVS, p.11). Het is evenwel volstrekt niet aannemelijk dat je hoegenaamd niets kan vertellen over je eigen vrienden. Ook over de talibanstrijders die naar jullie toe kwamen terwijl jullie aan het spelen waren, kan je eigenlijk niets vertellen. Je vermeldt nochtans eerst dat het gaat om mannen uit uw eigen dorp (CGVS, p.10), maar wanneer je erop gewezen wordt dat de vraag was dat je precies en gedetailleerd zou vertellen over wie je precies vreest, kan je enkel aanbrengen dat een van de vier talibanstrijders mogelijks R.G. was uit uw eigen dorp, maar dat je daarvan niet zeker bent (CGVS, p.11). Het enige wat je desgevraagd weet over R.G. is dat je in de bredere regio waar je woonde ooit iemand hebt gezien die op hem lijkt (CGVS, p.12). Je ontkent dan ook dat je eerder had gezegd dat de talibanstrijders die jullie meenamen uit je eigen dorp kwamen (CGVS, p.12). Louter het ontkennen van wat je eerder had gezegd schiet natuurlijk schromelijk tekort als uitleg. Overigens voegde je ook pas de plaatsnamen van waar dit alles zich zou hebben afgespeeld pas toe nadat je voor een tweede keer was gevraagd om precies en gedetailleerd te zijn (CGVS, p.11). Het is ook daar vreemd en weinig doorleefd dat je die niet spontaan ten berde bracht.”*

Voorgaande tegenstrijdige, inconsistente en uiterst vage verklaringen over de aspecten die betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, volstaan voor de Raad reeds om de geloofwaardigheid van verzoekers asieltrelaas op de helling te plaatsen. Waar hij in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat hij de naam van R.G. wel degelijk had laten vallen bij de DVZ, wat inderdaad het geval is (Vragenlijst, punt 3.5), zijn relaas niet als niet-doorleefd mag worden beschouwd omdat de protection officer vraagt om meer details te geven en zijn familie in Afghanistan, betreffen geen elementen die de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen doen herstellen. Waar hij nog toevoegt dat zijn familie in Afghanistan geen problemen kent louter omdat zijn vader gehandicapt is, betreft dit een *post-factum* bewering die duidelijk tot stand is gekomen na enige reflectie en niet meer dan een blote bewering die geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

4.4.4.3. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekers vrees voor de taliban eerder gesteund lijkt te zijn op een veronderstelling, waar hij aangeeft dat hij vreest gedood te zullen worden omdat mensen, die niet geluisterd hebben, weglopen en terugkomen, gedood worden (NPO, p. 15), terwijl hij wel degelijk gedaan heeft wat de taliban van hem hadden gevraagd, namelijk de wapens van één dorp naar een ander dorp vervoeren. Dat hij aldus beschouwd kan worden als iemand ‘die niet geluisterd heeft’ strookt niet met zijn concrete verklaringen.

Daarenboven betreft de vaststelling dat zijn familie nooit werd benaderd door de taliban, wel degelijk een relevant element om te stellen dat er niets op wijst dat de taliban het ook effectief op verzoeker hebben gemunt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers vrees gelinkt is aan het feit dat de commandant hem zou willen verkrachten (NPO, p. 15) nadat hij verklaarde dat de talibancommandant na zijn vertrek naar zijn vader is geweest en hem wilde verkrachten (NPO, p. 11), maar hij hieromtrent in het verzoekschrift stelt dat hij zich voor wat betreft die vrees voor verkrachting, gedraagt naar de wijsheid van de Raad, wat de nodige vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan en wat meteen ook de ernst van zijn voorgehouden vrees dienaangaande volledig onderuit haalt. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: *“Zelfs indien aan deze door jou beweerde gedwongen tewerkstelling*

door de taliban enig geloof zou gehecht, quod non, zou daaruit geen vrees voortvloeien dat je door de taliban zou worden vermoord omdat je niet naar hen hebt geluisterd (CGVS, p.15). Je verklaart immers zelf dat je hebt gedaan wat de taliban je hadden opgedragen, dat de taliban je vervolgens zelf hebben laten gaan, en nadien nooit nog van zich hebben laten horen totdat commandant G. naar je is komen informeren (CGVS, p.11,12-13). Er is met andere woorden geen enkele reden om te denken dat de taliban je ooit iets hebben kwalijk genomen. Dat blijkt trouwens ook uit het feit dat je familie nog altijd in hetzelfde dorp woont (CGVS, p.7,9), dat ze het goed stellen (CGVS, p.10) en momenteel geen problemen kennen met de taliban (CGVS, p.15).

Dat wijst er trouwens ook op dat commandant G. geen druk legt op uw familie om jou uit te leveren zodat hij je kan misbruiken. Dit relativeert natuurlijk al in grote mate de geloofwaardigheid, of op zijn minst de ernst, van de door jou beweerde vrees. Je brengt ook hier trouwens geen enkel bewijs van je beweringen aan, en hebt commandant G. zelf nog nooit gezien (CGVS, p.11), waardoor sterk moet worden betwijfeld dat hij verliefd op je is geworden. Indien die werkelijk van plan was om u te misbruiken, had hij daartoe trouwens ruimschoots de gelegenheid aangezien je beweert dat zijn mannen je zonder enig gevolg konden meenemen uit uw eigen dorp. Aangezien de taliban een sterke retoriek voeren tegen seksueel misbruik van jongetjes lijkt het trouwens weinig plausibel dat een van hun commandanten zoiets luidop zou articuleren. Je hebt trouwens ook weer niet spontaan melding gemaakt van deze beweerde vrees wanneer je werd gevraagd naar de redenen dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p.10), maar voegt die pas toe aan je verklaringen wanneer je wordt gevraagd of er na je vertrek nog iets gebeurd is in verband met de taliban. Dat G. volgens jou pas ettelijke maanden na je vertrek (CGVS, p.12), na je interview bij DVZ dd. 14 september 2021 (CGVS, p.16) en dus ook ruimte tijd nadat de taliban op 15 augustus 2021 heel Afghanistan hebben veroverd bij je vader is komen vragen waar je bent, is een laatste punt waardoor deze bewering niet kan overtuigen."

Door te verwijzen naar algemene informatie omtrent gedwongen rekrutering, is hij hoegenaamd niet in staat de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

4.4.4.4. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd en psychische kwetsbaarheid bij de beoordeling van zijn verklaringen. Tevens wijst hij erop dat hij ongeschoold is.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand gaf verzoeker aan dat hij "gezond" is (Verklaring DVZ, 14.09.2021, punt 30). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoeker op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was om deel te nemen aan de procedure of om verklaringen af te leggen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd of het eerste interview goed is verlopen waarop hij bevestigend antwoordde. Noch hijzelf noch zijn voogd hadden hieromtrent enige opmerking te maken (NPO, p. 3). Tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker melding van het feit dat hij ook klachten had toen hij tijdens zijn registratie zijn vluchtmotief moest uiteenzetten, maar preciseerde hierbij dat het ging om schurft (NPO, p. 15) en gaf hij aan dat hij tbc heeft gehad, wat ook nog eens werd herhaald door zijn voogd (NPO, p. 19). Op geen enkel moment wordt er gewag gemaakt van een psychologische aandoening op grond waarvan verzoeker niet in staat zou zijn bepaalde vragen te beantwoorden. Verder blijkt ook dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Er blijkt niet dat hij omwille van een bepaalde psychologische toestand niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op een coherente, volledige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoeker tracht middels de bij het verzoekschrift gevoegde stukken aan te tonen dat hij psychologische problemen heeft. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken betreffen een mail van zijn raadsman gericht aan het CGVS van 24 maart 2023 alsook een bijlage bij die mail. In de mail van 24 maart 2023 stelt verzoekers raadsman dat uit een attest van het OC Arendonk blijkt dat verzoeker aan automutilatie doet en dat hij psychische problemen heeft en dat uit de e-mailcommunicatie tussen zijn voogd en raadsman blijkt dat iedereen hem psychologische hulp adviseert, wat volgens hem een indicatie vormt voor verzoekers psychische problemen. De bijlage bij de mail van 24 maart 2023 betreft een e-mail opgesteld door R.B. en is gericht aan verzoekers raadsman. In die mail wijst R.B. erop dat zij/hij geen medisch attest heeft gekregen, dat verzoeker moest langsgaan bij de dokter om een attest te laten maken, maar dat hij niet naar die afspraak is geweest. R.B. kondigt aan dat verzoeker vanaf 21 maart 2023 voor twee weken op time out gaat en daar uitgebreide psychische begeleiding zal krijgen. De tweede bijlage bij de mail van 24 maart 2023 betreft een zeer beknopte tabel/overzicht van een verpleegkundige van 22 januari 2023, waarin te lezen staat dat verzoeker zich gekrast had, oppervlakkige snijwonden heeft en misschien stress had omwille van zijn groot interview daags erna. Zoals aangegeven in de desbetreffende documenten, ligt er geen enkel medisch/psychologisch attest neer waaruit de vaststelling kan blijken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van dermate psychologische problemen die niet toelaten te besluiten tot de

ongeloofwaardigheid van zijn relaas en evenmin dat hij niet in staat zou zijn geweest om zijn procedure van verzoek om internationale bescherming op gedegen wijze te doorlopen. Dat verzoeker aan automutilatie doet, kan op basis van de zeer beknopte tabel, die evenmin ondersteund wordt door enig medisch attest of verslag, worden aangenomen.

Hierbij is het nog relevant om aan te stippen dat zelfs losgezien van het feit dat er geen medisch attest neerligt op grond waarvan een duidelijk gestelde diagnose in hoofde van verzoeker blijkt, het gegeven dat een persoon een psychische aandoening heeft, op zichzelf niet betekent dat die persoon niet in staat is om de asielpprocedure te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UNHCR, *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Er wordt hoe dan ook op geen enkele wijze geconcretiseerd dat verzoeker omwille van een psychische aandoening niet in staat was zijn procedure van verzoek om internationale bescherming te doorlopen.

Waar hij wijst op zijn jeugdige leeftijd op het moment waarop hij Afghanistan verliet en het moment waarop hij werd benaderd door de taliban, bemerkt de Raad dat verzoeker op het moment dat hij uit Afghanistan vertrok reeds 14 jaar oud was en geen *infans* meer was. Het kan dan ook redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij in staat was en is om doorleefde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de kern van zijn asielsrelaas.

Ook de bewering dat verzoeker geen scholing genoot en zelfs analfabeet is, kan niet worden aangenomen als verschoning voor zijn zeer vage en onlogische verklaringen zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Van iemand die ongeschoold of analfabeet dan wel grotendeels ongeletterd is, kan eveneens worden verwacht dat hij doorleefde en coherente verklaringen aflegt over belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont verder niet aan dat het gebrek aan scholing zijn verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is eenduidige en overtuigende verklaringen af te leggen over die aspecten die de kern van zijn asielsrelaas betreffen. Dat hij ongeschoold en analfabeet is kan voorts ernstig worden betwijfeld. Verzoeker verklaart immers dat hij een beetje kan lezen en schrijven (AD CGVS, verklaring DVZ 14.09.2021, punt 11) en geeft hierbij initieel aan dat hij dit enkel in het Pashtou kan om vervolgens, nadat hij gevraagd wordt of hij de koran kan lezen en hier bevestigend op antwoordde, toe te geven dat hij ook kan lezen in het Arabisch (NPO, p. 7). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker verklaart dat hij ook nog Farsi spreekt, wat hij geleerd zou hebben in Iran (NPO, p. 7), terwijl hij verklaarde nooit andere landen te hebben bezocht toen hij nog in Afghanistan woonde (NPO, p. 5) en hij bij het beschrijven van zijn reisweg naar België aangaf enkel op doorreis te zijn geweest in Iran (AD CGVS, verklaring DVZ 14.09.2021, punt 33).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen is verzoekers kritiek, dat geen rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en psychologische kwetsbaarheid, niet ernstig.

De Raad stipt nog aan dat verzoeker geen documenten heeft neergelegd die inhoudelijk verband houden met zijn vluchtrelaas, waardoor er geen documenten voorhanden zijn die afbreuk kunnen doen aan voorgaande uiteenzetting en de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.4.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.4.2. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, gevraagd wat hij precies vreest dat er met hem zal gebeuren bij terugkeer naar Afghanistan, aangeeft dat de wetgeving in Afghanistan heel raar is en er heel veel rechten niet worden gerespecteerd. Gevraagd welke rechten in het bijzonder, antwoordt hij *"geen tatoeages, vrijheid"* (NPO, p. 14). Verzoekers raadsman wijst er op het einde van het persoonlijk onderhoud nog op dat verzoeker in België seksuele gemeenschap heeft gehad (NPO, p. 20). Verzoeker toont met voorgaande verklaringen echter niet aan dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen conformeren aan de aldaar heersende normen en waarden waardoor hij zou worden

blootgesteld aan een risico op vervolging. Omtrent de seksuele gemeenschap in België en zijn tatoeages, heeft de commissaris-generaal overigens op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd als volgt: *"Dat u volgens uw advocaat in België seksuele gemeenschap hebt gehad (CGVS, p.20), iets waar jij het nota bene zelf nooit over hebt gehad hoewel je tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans had om een dergelijke relatie ter sprake te brengen indien je meende dat zoiets zou betekenen dat je daarom niet kan terugkeren naar Afghanistan, blijkt daaruit niet dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat je tatoeages hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat je vervolging riskeert door de taliban bij terugkeer. Zo stellen de tatoeages op je handen geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor. Immers, de tatoeages betreffen je eigen naam en die van je moeder (CGVS, p.14). Daarnaast blijkt duidelijk uit je verklaringen dat je praktiserend moslim en soenniet bent (CGVS, p.6) en dus een gelijkaardig geloof deelt met de taliban en de meerderheid van de Afghaanse bevolking. Het overtuigt dan ook niet dat je door deze tatoeages bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zou worden als verwesterd of anti-taliban, laat staan dat je louter vanwege je verblijf in Europa zou worden beschouwd als een ongelovige of als bekeerling zoals je iets later nog toevoegt (CGVS, p.14). Tevens kan worden aangestipt dat er diverse mogelijkheden bestaan om tatoeages te laten verwijderen indien je dat zou verkiezen. Door middel van deze tatoeages heb je geenszins aangetoond dat je dermate verwesterd bent dat je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat jij je in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit. In dat opzicht kan ook je verwijzing naar de verwachting dat je een baard laat groeien in Afghanistan (CGVS, p.14) niet dienen als basis voor een gegronde vrees voor vervolging. Je hebt verder geen concrete elementen aangehaald of voorbeelden kunnen geven van grondrechten en vrijheden waarover je niet zou kunnen beschikken in Afghanistan. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat je huidige levensstijl in België een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging."*

Ook in het verzoekschrift laat hij na concrete elementen aan te brengen waardoor niet kan besloten worden dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa tot gevolg heeft dat hij niet kan terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Dit geldt des te meer nu verzoeker tot zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven en hij in zijn herkomstland naar de madrassa ging waar hij les kreeg van zijn maternale oom (NPO, p. 6). Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij één keer per week contact heeft met zijn in Afghanistan verblijvende familie via Whatsapp en dat het goed gaat met hen (NPO, p. 10). Dat hij aldus door zijn familie zou zijn verstoten omwille van zijn verblijf in België of buiten Afghanistan, blijkt evenmin.

Vervolgens is het relevant erop te wijzen dat verzoeker, die thans de leeftijd heeft van 17 jaar, slechts twee jaar in België verblijft en dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn jonge leeftijd geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-

conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïmplementeerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Door louter voor te houden dat hij jong was bij het verlaten van Afghanistan, hij twee jaar in België verblijft en hij in Afghanistan niet beschikt over een sterk sociaal netwerk, terwijl zijn familieleden er nochtans verblijven en hij met hen contact onderhoudt (zie *supra*), blijkt niet dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op "het schrikbewind" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.4.4.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkermits alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan en hij verklaarde dat het goed gaat met hen, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M'Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos

te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-facto* ministers en *de-facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken. M.b.t. de veiligheidssituatie citeert verzoeker louter uit een bron zonder deze te benoemen en zonder hierbij in te gaan op zijn persoonlijke regio van herkomst, Laghman.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verzoeker *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman en voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op

algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.
----------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO